

Září

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021

NEJOBLÍBENĚJŠÍ HERCI ROKU 2019

S JIŘÍM KALUŽNÝM O DIVADLE A LÉTÁNÍ

POCHYBY NA MALÉ SCÉNĚ V REŽII PAVLA KREJČÍHO

J. LÁSKA A V. MALÁ, AŽ USTANE DĚŠT, FOTO J. FAUKNER

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I → HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → ★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ Z CYKLU INPROJEKTY

Září

MĚSTSKÉ DIVADLO

POZOR! Od září se pro majitele vstupenek do VČD bohužel **RUŠÍ** možnost dvouhodinového parkování ZDARMA v parkovacím domě Centrum na Karlově!

ÚTERÝ	1.	19:00	NÁHRADA ZA 10. 3.	AŽ USTANE DĚŠT	KONEC 21:20	A
STŘEDA	2.	18:00	NÁHRADA ZA 8. 4.	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 20:20	X
ČTVRTEK	3.	19:00	NÁHRADA ZA 9. 4.	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 21:20	C
PÁTEK	4.	10:00	NÁHRADA ZA 19. 6.	TŘI VETERÁNI	KONEC 12:05	VG 2019 2020
		19:00		SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 20:30 →	E
SOBOTA	5.	18:00		TŘI VETERÁNI	KONEC 20:05	U
PONDĚLÍ	7.	19:00		J. Cimrman – Z. Svěrák / AKT	★	
Hra se zpěvy a tanci. Hrají Z. Svěrák, M. Čepelka, P. Brukner a další. Režie L. Smoljak. Divadlo Jára Cimrmana, Praha						
ÚTERÝ	8.	19:00		SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 21:15	R 2019 2020
STŘEDA	9.	10:00	NÁHRADA ZA 20. 4.	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 11:30 →	D

STŘEDA	9.	19:00	TŘI VETERÁNI			B
ČTVRTEK	10.	18:00	NÁHRADA ZA 18. 3.	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 20:15	N 2019 2020
PÁTEK	11.	19:00	AUDIENCE U KRÁLOVNY		KONEC 21:20	H
SOBOTA	12.	13:00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ		str. 9	
			Prohlídka zákulisí divadla a dekoračních dílen v rámci Dnů evropského dědictví .			
		18:00	TŘI VETERÁNI		KONEC 20:05	T
NEDĚLE	13.	15:00	NÁHRADA ZA 5. 4.	K. Čapek – Z. Svěrák – K. Smyczek – J. Uhlíř		Pn 2019 2020
				LOTRANDO A ZUBEJDA		
			Pohádkový muzikál z prostředí Dálného východu o tom, jak mladý loupežník uzdravil princeznu. Režie Studio ProDivadlo. Studio ProDivadlo, Liberec			
PONDĚLÍ	14.	8:30	LOTRANDO A ZUBEJDA			ŠK
		10:30	LOTRANDO A ZUBEJDA			ŠK
		17:00	NÁHRADA ZA 6. 4.	LOTRANDO A ZUBEJDA		Pp 2019 2020
ÚTERÝ	15.	17:30	NÁHRADA ZA 30. 3.	DIVADELNÍ KOMEDIE	KONEC 19:40	J 2019 2020
STŘEDA	16.	18:00	SHERLOCK V NESNÁZÍCH		KONEC 20:15	Z 2019 2020
ČTVRTEK	17.	18:00	ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE		KONEC 20:40	ZADÁNO
			Představení Pardubického kraje jako poděkování zdravotníkům, záchranářům, hasičům a dalším pracovníkům v první linii boje s koronavirem.			
PÁTEK	18.	18:00	SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU		KONEC 20:15	G
NEDĚLE	20.	19:00	NÁHRADA ZA 1. 4.	PETR HAPKA A JEHO POTMĚŠILÍ HOSTÉ		
			Recitál Hapkových písní v provedení P. Hřebíčkové, L. Nové, J. Loty, J. Maxiána, F. Segrada a J. Sklenáře za doprovodu pětičlenného orchestru pod vedením P. Maláska. VM ART production, Praha			
PONDĚLÍ	21.	19:00	NÁHRADA ZA 21. 4.	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 21:20	K 2019 2020
ÚTERÝ	22.	17:30	NÁHRADA ZA 15. 4.	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 19:45	S 2019 2020
STŘEDA	23.	17:00	NÁHRADA ZA 7. 4.	SHERLOCK V NESNÁZÍCH	KONEC 19:15	L 2019 2020
ČTVRTEK	24.	19:00	NÁHRADA ZA 11. 3.	AUDIENCE U KRÁLOVNY	KONEC 21:20	M 2019 2020
PÁTEK	25.	19:00	J. Hatcher / KRÁŠ(K)A NA SCĚNĚ			E
			Výlet do Shakespearových časů a světa herců. V hlavní roli D. Bambas, jenž za roli herce Kynastona získal Cenu Thálie 2017. Režie P. Mikeska. Městské divadlo Mladá Boleslav			
SOBOTA	26.	17:00	NÁHRADA ZA 11. 4.	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 18:30	 U
		20:00	NÁHRADA ZA 13. 3.	SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ	KONEC 21:30	
NEDĚLE	27.	19:00	NÁHRADA ZA 18. 5.	P. Abraham / MOJE HRA		
			Andělská komedie, která s nadhledem odkrývá zákoutí vztahu muže a ženy a otevírá řadu třínáctých komnat. Hrají J. Bartoška, J. Janěková ml., Z. Bydžovská a další. Režie J. Kačer. Divadlo Kalich, Praha			

PONDĚLÍ	28.	19:00	NÁHRADA ZA 29. 3.	C. Magnier – M. Guillaume – J. Franco / LADY OSKAR	★
Současná komedie o rázném podnikateli, kterou nic na světě nezlomí... kromě její vlastní rodiny! Hrají J. Paulová, D. Suchařípa a další. Režie J. Paulová. Divadlo Kalich, Praha					
ÚTERÝ	29.	19:00	TŘI VETERÁNI	KONEC 21:05	F
STŘEDA	30.	19:00	NÁHRADA ZA 24. 3.	N. V. Gogol / REVIZOR	Q
Explozivní anekdota o těch, jež majíce v péči blaho obce, pečují jen o blaho vlastní. Hrají V. Kopta, P. Tomicová a další. Režie D. Drábek. Divadlo ABC, Městská divadla pražská, Praha					

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

PÁTEK	11.	10:00	POCHYBY	VEŘEJNÁ GENERÁLNÍ ZKOUŠKA	VG1 ²⁰¹⁹ ₂₀₂₀
SOBOTA	12.	19:00	POCHYBY	PREMIÉRA	P1A ²⁰¹⁹ ₂₀₂₀
ÚTERÝ	15.	19:00	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 21:30	A1
STŘEDA	16.	20:00	NÁHRADA ZA 11. 5.	A. Frauenberg / STAND-UP COMEDY SPECIÁL – 50 NA 50	
One man show v podání komika pořadů Na Stojáka, Comedy Club a moderátora rádia Evropa 2 A. Frauenberga. Žádné téma není tabu – život, sex, reinkarnace, drogy...					
SOBOTA	19.	19:00	POCHYBY		P1B ²⁰¹⁹ ₂₀₂₀
NEDĚLE	20.	15:00	D. Bartůňková / ČERTŮV ŠVAGR		
Pohádka plná humoru, kouzel a písní. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK					
PONDĚLÍ	21.	9:00	ČERTŮV ŠVAGR		ŠK
		10:30	ČERTŮV ŠVAGR		ŠK
STŘEDA	23.	19:00	INDONÉSIE – BALI, LOMBOK, GILI ISLANDS TROŠKU JINAK		
Pojďte si poslechnout T. Reisingera, proč jet na Bali, Lombok, Gili a co zde navštívit...					
ČTVRTEK	24.	10:00	POCHYBY		VG2 ²⁰¹⁹ ₂₀₂₀
PÁTEK	25.	19:00	NÁHRADA ZA 24. 3.	NORMÁLNÍ DEBIL	KONEC 20:40
SOBOTA	26.	19:00	NÁHRADA ZA 29. 3.	PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM	KONEC 21:30 P1c+P2c ²⁰¹⁹ ₂₀₂₀
ÚTERÝ	29.	19:00	POCHYBY		A2

VČD NA ZÁJEZDECH

SOBOTA	19.	19:00	Z POSTELE DO POSTELE	ČERVENÝ KOSTELEC	
STŘEDA	30.	19:00	NÁHRADA ZA 28. 3.	MIKVE	CHRUDEM (DIVADLO K. PIPPICHA)
					CH

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

PREMIÉRA:

J. P. Shanley / POCHYBY

 str. 7–9

Napínavá komorní hra o slabinách skálopevné víry ve správnost vlastních dobrých úmyslů. Zkušená sestra Aloysius, představená chlapecké církevní školy, obviní otce Flynn, charismatického učitele náboženství a tělocviku, ze zneužívání jednoho z chovanců školy. Je si ale skutečně jistá, že jedná správně? Hrají J. Janoušková, J. Pejchal, R. Chvalová a E. Lásková. Režie P. Krejčí.

DÁLE HRAJEME:

J. W. Goethe / SPŘÍZNĚNÍ VOLBOU

Legenda o vášni. Strhující mnohovýznamový příběh osudových lásek podle stejnojmenného románu. V hlavních rolích P. Janečková a J. Pejchal. Režie Z. Dušek.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL

Retrokomedie plná nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

M. Haddon – S. Stephens PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Záhadnou smrt sousedčina psa se rozhodne vyřešit patnáctiletý autista Christopher. Hrají J. Láška, P. Janečková, E. Lásková, L. Špíner a P. Borovec. Režie K. Jandáčková.

B. Ahlfors / DIVADELNÍ KOMEDIE

Komedie z divadelního zákulisí, která nabízí zábavný pohled do procesu, v němž se v jednom oblastním divadle rodí nová inscenace. Hrají D. Novotný, J. Janoušková, L. Mecerodová, M. Sikorová, Z. Rumpík, A. Postler, T. Lněnička a J. Musil. Režie P. Novotný.

K. Ludwig / SHERLOCK V NESNÁŽÍCH

Brilantní situační komedie s detektivní zápletkou v prostředí tajemné usedlosti na samotě, na které proslulý herec hostí své kolegy. V hlavních rolích J. Musil a J. Janoušková. Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

J. Havelka / SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

Komedie ze života vlastníků bytových jednotek. Hrají V. Malá, J. Kalužný, M. Mejzlík, T. Lněnička, R. Chvalová, J. Pejchal, J. Musil, R. Žák a další. Režie P. Stindl.

J. Werich / TŘI VETERÁNI

 str. 10–11

Pohádka pro celou rodinu nejen podle kultovního českého filmu. Zábavný pohádkový příběh tří vysloužilých vojáků, kteří se zapletou do světa kouzel a jejich povahy a pocit moci je svedou proti sobě. V hlavních rolích T. Lněnička, M. Mejzlík a A. Postler. Režie P. Novotný.

A. Ayckbourn / Z POSTELE DO POSTELE

Komedie roku a diváků GRAND Festivalu smíchu 2019. Zmatky sobotní noci v brilantní situační komedii. Hrají L. Mecerodová, P. Janečková, M. Sikorová, V. Malá, M. Mejzlík, M. Němec j. h., J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek.

A. Bovell / AŽ USTANE DĚŠŤ

V mysteriózní hře, odehrávající se v letech 1959–2039, se rozkrývají tajemství několika lidských životů. Hrají R. Chvalová, J. Láška, V. Malá, L. Mecerodová, M. Mejzlík, M. Sikorová a další. Režie F. Nuckolls.

P. Morgan / AUDIENCE U KRÁLOVNY

Britská monarchie v moderním světě – příběh královny Alžběty II. a jejích dvanácti premiérů, které jednou týdně zve ke konzultacím. V titulní roli P. Janečková. Režie P. Novotný.

T. Stoppard – M. Norman – L. Hall ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

Výpravná romantická komedie o jednom z nejslavnějších dramatiků všech dob. V hlavních rolích J. Ondrušková j. h. a J. Láška. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020 a K. Hulcová s oceněním za nejlepší ženský herecký výkon! Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špíner, K. Hulcová j. h., P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

F. Hrubín / KRÁSKA A ZVÍŘE

Tajemný pohádkový příběh o dobru, zlu a zákratu lásky s hudbou a písněmi zpěváka M. Hruzy. V titulních rolích V. Čermák Macková j. h. a J. Láška. Režie P. Novotný.

H. Galron / MIKVE

Příběhy osmi žen a odhalování jejich tajemství, která vedou k neodvratnému konci. V hlavních rolích J. Janoušková a P. Janečková, za roli Širy v širší nominaci na Cenu Thálie 2018/19. Režie K. Dušková.

J. PEJCHAL, J. MUŠIL, M. MEJZLÍK A D. NOVOTNA, **SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ**

J. Š. SVĚRÁK A M. SIKOROVÁ, **KOMU PATŘÍ JAZZ...**

FOTO J. SEJKORA

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PÁTEK **2.** 19:00

KOLAPS

Novocirkusová show, která vyniká jemným humorem, bravurní pozemní akrobacií a čistotou. Režie T. Legierski. **Losers Cirque Company, Praha**

NEDĚLE **11.** 17:00

KRÁSKA A ZVÍŘE

PÁTEK **16.** 19:00

SPOLEČENSTVO VLASTNÍKŮ

ÚTERÝ **27.** 19:00

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields / HRA, KTERÁ SE ZVRTLA

Komedie roku z **GRAND Festivalu smíchu 2020**. Divadlo na divadle. Bláznivá veselohra o nelehkém inscenování pravé anglické detektivky. Režie J. Slánský. **Městské divadlo Kladno**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

SOBOTA **10.** 19:00

M. Crimp / VENKOV

PREMIÉRA

Napínavý příběh milostného trojúhelníku s nádechem morfia. Hrají P. Janečková, M. Mejzlík a V. Malá. Režie J. Klimsza.

POEDIUM V KLUBU

ČTVRTEK **8.** 19:00

KOMU PATŘÍ JAZZ...

Poetický večer s beatnickou poezií a jazzem. Účinkují M. Sikorová, J. Láska, J. Šlupka Svěrák a M. Przebinda. Připravili J. Šlupka Svěrák a M. Przebinda.

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

POCHYBY NA MALÉ SCÉNĚ V REŽII PAVLA KREJČÍHO

Režisér PAVEL KREJČÍ inscenoval v našem divadle komorní hru POCHYBY. Jejím autorem je americký dramatik, po otci Ir, John Patrick Shanley. Podle hry byl roku 2008 natočen stejnojmenný film s Meryl Streep, Philipem Seymourem Hoffmanem, Amy Adams a Violou Davis v hlavních rolích. Stejně role u nás ztvárnil Jindra Janoušková, Josef Pejchal, Eliška Lásková a Romana Chvalová. Pavel Krejčí režíruje v Pardubicích poprvé, je dlouholetým režisérem v královéhradeckém rozhlasovém studiu, kde se pod jeho vedením vystřídal skoro všichni pardubičtí herci v různých rolích, četbách i dokumentech, takže se s nimi zná osobně i profesně. V hradeckém Klicperově divadle režíroval také několik divadelních inscenací.

Pavle, připomeň je, prosím.

Mou první inscenací byly Návštěvní hodiny Felixe Mitterera v roce 1995. Myslím, že se povedly, díky hercům samozřejmě, já jsem tehdy neměl žádnou divadelní zkušenost. Měly asi třicet repríz a nebýt toho, že skončila autorská práva, hrály by se dál. Do smrti na ně nezapomenu. Podruhé jsem v Klicperově divadle režíroval Tři velké ženy Edwarda Albeeho. Byla to nádherná práce se třemi skvělými herečkami a jedním talentovaným mladým hercem, dosáhli jsme nějakých

osmdesáti devadesáti repríz. Nejvíc mě potěšilo, že přestože to byla hra náročná, měla ohromný divácký ohlas. Třetí byla trochu rozpustilejší hra, Žárlivost Ester Vilarové. Inscenovali jsme ji původně v Podkrovní a díky velkému zájmu diváků jsme ji pak přenesli do většího prostoru v Besedě.

Rozhlasové režii ses věnoval celý život a prošel jsi v ní všemi žánrovými kategoriemi. Vzpomeň na ty „nejserdovější“, je-li to v tom množství možné. →

Téměř nemožné. Když jsem dohlédával, co všechno jsem dělal, tak jen v archivu, kde není zdaleka všechno, jsem našel přes tři tisíce svých režii. Platí, že ke všemu, co člověk udělá, má nějaký vztah. Začínal jsem sice za minulého režimu a tehdy jsem zdaleka ke všemu osobní vztah neměl. Ale nikdy jsem se ničemu nevyhýbal, svého času jsem byl dokonce pasován na kabaretního režiséra, když hradecké studio vynikalo v tomhle zábavném žánru. Bylo to za času vynikajících herců Milana Sandhause, Alji Gsöllhofera, Jindry Bonaventury, Vaška Duška, Lídy Vláškové, Romany Chvalové... v kombinaci s Helenou Růžičkovou, Stellou Zázvorkovou a Janem Skopečkem... Rád na to vzpomínám. Když se pak v popřevratovém období rozvolnila tvorba, tak mi učarovaly všechny žánry napříč rozhlasovým spektrem: četba, rozhlasová hra, povídka, pohádka, dokumentární pásmo, poezie... A samozřejmě v téhle velké paletě žánrů nemůže člověk zapomenout na některé tituly, které oslovily jeho i posluchače. Z toho množství bych rád připomněl aspoň četby Osvobozené kino Mír od pardubického rodáka Ladislava Pecháčka, několik titulů chrudimského autora Miroslava Hanuše, které mě vzaly za srdce – Konkláve, Čtvrtý rozměr a Méněcennost – nebo dramatizace románů od hronovského rodáka Egona Hostovského Nezvestný a Všeobecné spiknutí. Ze světových autorů musím jmenovat aspoň Josepha Rotha, četbu z jeho románu Job. A Vladimíra Nabokova. Ve znamení levobočka, kde jsem měl niterný vztah také k interpretovi, kterým měl být původně Jiří Ornest, a byl to on, kdo Nabokovův román navrhl k četbě. Ale pak tehdy jsem onemocněl a musel jsem ho nahradit Pavlem Soukupem. A ten byl textem stejně zasažen jako já a pořad si ho spolu připomínáme... Taký jsem měl příležitost se seznámit s chartistou a disidentem Petrem Chudožilovem, který emigroval do Švýcarska. Z jeho rozhlasových her jsme dělali Lovce mamutů a Tenkrát o Vánocích

s nezapomenutelným Standou Zindulkou v hlavní roli. A nemůžu zapomenout na vůbec první rozhlasovou hru, kterou jsem režíroval: Běh do ráje norského autora Odda Selmera s hlavním protagonistou Milanem Sandhausem. A ještě bych měl připomenout četbu z novely Trip do Česka od Josefa Škvoreckého, který měl velký ohlas i v zahraničí a autorovi, tehdy nemocí upoutanému na lůžko, udělal ohromnou radost. A nesmím zapomenout taky na žánr pohádky a tam k mým nejmilejším patří Případ pohádkového dědečka a Případ pohádkové babičky krkonošské autorky Marie Kubátové. V souvislosti s literárními žánry musím jmenovat své dramaturgy Jaroslavu Strejčkovou, Ilonu Janskou, Nellu Mšovou s Janem Dvořákem, Vladimíra Zajíce, Milana Duse a tebe. Z jiných žánrů jsem měl moc rád dokumentární pásmo čili feature, což byl svého času jeden z nejprogressivnějších rozhlasových žánrů. A mně nejmilejší byl pořad Bohové zůstávají na zemi, který byl oceněn na festivalu v Paříži Zvláštní cenou poroty jako jeden z příspěvků z šestadvaceti zemí. A ještě cykly Na nedělní vlně Hradce Králové, kde jsme udělali asi dvacet dvouhodinových pořadů na téma ekologie duše, které měly veliký ohlas posluchačů. A při té příležitosti musím jmenovat své dvě spolupracovnice redaktorky Martu Růžičkovou a Elišku Pilařovou.

Jak ses k téhle profesi dostal a co tě k ní přilákalo?

Ta cesta byla poměrně jednoduchá. Studoval jsem tady naproti střední průmyslovou školu elektrotechnickou. Ale původně jsem chtěl na gymnázium, protože jsem měl rád češtinu a literaturu, hodně jsem četl, ale maminka chtěla, abych se naučil něco praktického. Tak jsem pak zabíral místo klukům, kteří by tu technickou profesi na rozdíl ode mne rádi dělali. Pokračoval jsem potom na VUT v Brně, kde jsem se dostal do komunity kolem Divadla na provázku, a začalo se mi vyjasňovat, co chci dělat.

Vlastně mě ze začátku nejvíc lákal film. Po sedmém semestru jsem školu ukončil, šel na vojnu a po ní jsem se dostal do konkursu na hlasatele hradeckého rozhlasu. Tam jsem zakotvil ve výborné partě muzíky naladěných lidí. Měl jsem tam kamaráda režiséra Igora Froňka a ten mi nabídl, abych si zkusil režii. Dostal jsem tehdy zadání natočit Nezvalův Zpěv míru. Obsadil jsem herečku Jarmilu Cmíralovou, její strhující recitace zazněla z amplionů nad prvomájovým průvodem a teprve den nato jsem se od kolegů dozvěděl, že má z politických důvodů zakázáno vystupovat... To byl můj debut. Pak jsem u Igora Froňka často asistoval a uvědomil jsem si, že rozhlas je vlastně film bez obrazu a měl jsem o své profesi jasno. Vystudoval jsem DAMU, v pražských studiích jsem se dostal na stáž k rozhlasovým velkánům, jako byli Jiří Horčíčka, Josef Henke, Alena Adamcová, Jana Bezdíčková, Josef Melč, Vladimír Tomeš..., což byly kapacity evropského, ne-li světového formátu. Ti všichni mi dali strašně moc. A taky bylo velmi cenné vidět při práci vynikající herce, a to jak pro poznání herecké rozhlasové práce, tak pro získání skvělých a trvale věrných kontaktů pro mou následnou dráhu.

Rozdíl mezi divadelní a rozhlasovou režii asi nejlépe vyjádříme tím, že si řekneme, co všechno v rozhlasu nejde. Nebo se mýlím?

Nemýlíš. I když, skoro by se mi chtělo říct, že v rozhlasu jde všechno. Nikdy jsem se při své práci nesetkal s tím, že by něco nešlo. Ale to bylo tím, že jsem pracoval s textem, který byl pro rozhlas připravený od dramaturgů, a se zvukovými mistry, kteří dokonale ovládali svou profesi. Pak jsem si to uvědomil, když jsem do rozhlasové podoby upravoval divadelní hru. Něco prostě bez očí opravdu nejde. Některé věci, když je nevidíme, se v rádiu musí takzvaně okecat, protože jinak nevíme, o co jde. To je především nonverbální komunikace, oční

kontakt beze slov se v rádiu nedá udělat. Jde nějak náhradně vytvořit, ale není to ono. Taky nelze převést výtvarno, vizuální krása potřebuje oči. Dám příklad. Dá se v rozhlasě natočit Kytice, samozřejmě. Ale oproti zpracování s výtvarnými metaforami bude silně omezená. Rozhlas stojí na slově, které má nesmírnou sílu, ale nezmůže všechno. Rozpohybované divadlo rozhlas taky neunes. A ještě jeden handicap oproti divadlu rozhlas má, a tím je absence přímého kontaktu s publikem. Divadlo je okamžitá jsoucnost teď a tady, která je pokaždé trochu jiná, živá.

A co jde v rozhlasu a v divadle ne?

Výhodou rozhlasu je střih, ten má společný s filmem. Můžeme se přenést z času do času, třeba o léta v pouhém okamžiku. Bez přestavby, převleku, přelichování. Neviditelné herectví taky poskytuje mnohem větší prostor

posluchačově fantazii. A největší výhodou rozhlasové tvorby je takřka naprostá svoboda při obsazování herců, nespoutaná limity divadelního provozu. Nejednoznačnou výhodou je pak ještě možnost vymodelovat si ve střizně z natočených kapek přesně ten tvar, jaký chci. Ten už mi pak zůstane. Oproti nikdy úplně jistému, prchavému, ale svým způsobem neodolatelnému kouzlu živého hereckého projevu.

Často navštěvuješ pardubické divadlo. Které inscenace z posledních let tě nejvíc zasáhly?

Moc se mi líbil Kalibův zločin K. V. Raise a Konec masopustu Josefa Topola, obojí v režii Břetislava Rychlíka. V úplně poslední době Společenstvo vlastníků, kde mě zaujalo autentické, pravdivé herectví všech zúčastněných a jejich skvělá souhra. A inscenace Až ustane déšť a Podivný případ se psem s vynikajícími výkony Pipíka Lásky i všech ostatních.

A ze starších inscenací komedie Z postele do postele, s prolínáním tří prostorů, v nichž se pořád něco poutavého děje.

Která témata ve hře Pochyby tě zajímají?

Nejdůležitější je pro mě, co všechno se stane, když někoho bezdůvodně obviníme. Co to nese straně obviňující a straně obviněného. A nic z toho nejde vzít zpátky.

A druhé téma, velmi silné v dnešní zrychlené době, je soucit a láska versus pořádek a disciplína. Pořádek a disciplína musí být, jinak je chaos a anarchie. Ale důležitá je tolerance, která je za tím versus: co lze akceptovat a co ne.

Čím se řídíš v nejistotě a pochybách?

Vůli a intuici. To je moje celožitelné krédo. Není ze mě, řekl to Nietzsche nebo Schopenhauer, spíš Schopenhauer.

JaP

OTEVŘENÉ ZÁKULISÍ V RÁMCI DNŮ EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ

Východočeské divadlo se na počátku sezóny znovu připojí do programu **DNŮ EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ** (European Heritage Days), které po celé Evropě otevírají brány nejzajímavějších památek.

Zájemci si zázemí našeho přes sto let starého divadelního stánku budou moci prohlédnout v sobotu **12. září** od 13 hodin. Během **DNE OTEVŘENÝCH DVEŘÍ** budou k vidění také běžně nepřístupné dekorativní dílny a krejčovna či zákulisí Malé scény. Skupinka návštěvníků bude opět početně omezená, vstupenky za symbolických 50 Kč jsou k zakoupení v předprodeji, na www.vcd.cz nebo přímo na místě před prohlídkou (avšak s rizikem, že již bude vyprodáno). **Upozorňujeme, že letos se vzhledem k nabitému programu divadla uskuteční pouze jedna prohlídka!**

Dny evropského dědictví jsou společnou aktivitou Rady Evropy a Evropské komise s cílem posílení historického povědomí a hledání cest ke kořenům evropské civilizace. Probíhají každoročně v září v mnoha městech a obcích zemí, které přistoupily k Evropské kulturní konvenci. V rámci programu je možné nejen zhlédnout dlouhou řadu kulturních a stavebních památek, které nejsou běžně pro veřejnost přístupné (či jen zčásti), jednotlivá města rovněž pořádají doprovodné kulturní a společenské akce.

Bližší informace o Dnech evropského dědictví s jejich kompletním programem naleznete v Turistickém informačním centru pod Zelenou bránou nebo na webových stránkách www.ehd.cz či www.pardubice.eu.

RaS

PŘEDPREMIÉROVÉ MOMENTKY

Jubilejní 110. divadelní sezónu VČD završila premiéra dnes již kultovní pohádky **TŘI VETERÁNI**, která se uskutečnila 20. června na letní scéně na Kunětické hoře. Komedialní příběh tří vysloužilých vojáků v podání **Tomáše Lněničky, Martina Mejzlíka a Alexandra Postlera** v magickém prostoru pod hradem inscenoval režisér **Petr Novotný**.

Verichovu pohádku po celé republice proslavilo její veleúspěšné filmové zpracování, v Pardubicích však její slávu bude šířit naše divadelní verze! Herecké nasazení, působivá výprava, humor, známé hlášky nebo závěrečné „Není nutno...“ zastínily i deštivé premiérové počasí a závěrečný potlesk diváků byl už jen korunkou kouzelného pohádkového večera!

Následující předpremiérové momentky přijměte jako pozvánku na další reprízy Tří veteránů – ať už za rok opět na Kunětické hoře, nebo nyní v Městském divadle... RaS

MARTIN MEJZLÍK COBY PANKRÁC A TOMÁŠ LNĚNIČKA JAKO BIMBÁC

FOTO JIŘÍ SEJKORA

VERONIKA MALÁ V EXTERIÉROVÉ ŠATNĚ ZE STAVEBNÍ BUŇKY PŘI PŘEVŤELOVÁNÍ SE V PRINCEZNU BOSANU.

LADISLAV ŠPÍNER S JAROSLAVOU KREJČOVOU V IMPROVIZOVANÉ KREJČOVNĚ NA KUNĚTICKÉ HOŘE.

PETR BOROVEC S JEDNÝM Z NAŠICH VETERÁNŮ ALEXANDREM POSTLEREM TĚSNĚ PŘED ZAHÁJENÍM GENERÁLNÍ ZKOUŠKY.

NOVÁ ČLENKA NAŠEHO SOUBORU KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ BYLA POD VRSTVOU LÍČIDEL TĚMĚŘ K NEPOZNÁNÍ.

DALŠÍ Z NAŠÍ TROJICE VETERÁNŮ TOMÁŠ LNĚNIČKA ČEKAJÍCÍ NA POSLEDNÍ PŘÍPOMÍNKY REŽISÉRA.

OČEKÁVANÉ PŘÍPOMÍNKY I PŘEDPREMIÉROVÉ POVZBUZENÍ Z ÚST REŽISÉRA PETRA NOVOTNÉHO.
FOTO JIŘÍ SEJKORA

PETRA JANEČKOVÁ A LADISLAV ŠPINER JSOU HERCI ROKU 2019

P. JANEČKOVÁ A L. ŠPINER – NEJOBLÍBĚNĚJŠÍ PARDUBIČTÍ HERCI ROKU 2019

Výsledky divácké ankety o nejoblíbenější herce vyhlášíme tradičně na Divadelním bále. Letos se však ples kvůli pandemii covidu-19 nekonal, neboť divadlo muselo být na několik měsíců pro diváky uzavřené, proto jsme jména nejoblíbenějších herců roku 2019 oznámili až 28. května po prvním představení po koronavirové pauze, kterým byla Kráska a zvíře na Kunětické hoře.

Na pomyslný trůn v kategorii herců už potřinácté ve své kariéře usedla **PETRA JANEČKOVÁ**, která si největší obdiv získala v roli Širy ve strhujícím dramatu Mikve, za níž se dostala i do širší nominace na Cenu Thálie. S nejvyšším počtem odevzdaných hlasů dosáhla i na absolutní vítězství. Na druhé místo pak diváci vynesli **Martinu Sikorovou**, jež v minulých letech ankety už také třikrát kralovala, a bronzový stupínek patří **Jindře Janouškově**.

Divácky nejoblíbenějším pardubickým hercem roku 2019 se pojednácté stal **LADISLAV ŠPINER**, jenž nejvíce hlasů obdržel za roli Macka v komedii Velká bankovní loupež, diváci však stále vzpomínají i na jeho ztvárnění titulní role v Rasputinovi. Druhou pozici se stejným počtem hlasů obsadili loňský vítěz **Milan Němec** a **Josef Pejchal**, jenž

se mezi oceněnými objevuje také pravidelně. Třetí příčku divácké oblíbenosti opanoval **Josef Láska**.

Nejoblíbenější pardubické herce roku 2019 ocenili rovněž sponzoři divadla – **Nadace Lenky a Romana Šmidberských** jim věnovala šeky a **Elektrárny Opatovice** dárkové koše.

RaS

VÍTĚZNÝ POLIBEK NEJOBLÍBĚNĚJŠÍ HERECKÉ DVOJICE

FOTO J. SEKORA

ŘÍKAL JSEM SI, ŽE V DIVADLE JE SRANDA

I na začátku nové divadelní sezóny pokračujeme v rozhovorech s herci, kteří za svůj přínos a dlouholetou práci v našem divadle získali ocenění u příležitosti loňských oslav jubilejní 110. sezóny. Mezi takové herecké osobnosti patří také JIŘÍ KALUŽNÝ, jenž do pardubického angažmá nastoupil v roce 1988. Ačkoli v civilu může působit nenápadně, jeviště dokáže opanovat s naprostou samozřejmostí. A i když se rozhovorům většinou rád vyhne, věděla jsem, že pokud se mi ho podaří přesvědčit, díky jeho smyslu pro humor a „švejkovskému“ šarmu se jistě pobavím nejen já.

Dětství a studentská léta jsi strávil ve vesničce jménem Vlčice a v rodném Trutnově. Měl jsi tam nějaký kontakt s divadlem?
Ve Vlčicích vůbec ne, to byly zlatý časy, tam jsem tak akorát pekl burty a pořád lítal venku. O žádném divadle jsem nevěděl.

A to přitom v tvé bezprostřední blízkosti od 60. let „chalupařil“ jeden z neslavnějších českých dramatiků Václav Havel...
Do styku s panem Havlem jsem přišel tak akorát, když šel na pivo. Vždycky ho doprovázeli dva estébáci. Občané to komentovali,

že když se stavěla prodejna, tak Havel nešel na brigádu, a přitom to mohly být tři pracovní síly navíc. Havla jsem poznal, až když jsem byl na vojně v AUSu – v Armádním uměleckém souboru – během tzv. marxleninské přípravy. To bylo politický školení, na který lampasáci totálně kašlali. A tak nám tam Honza Vondráček nosil takový různý texty jako třeba Chartu 77 a Havlovy hry. V ten okamžik jsem se do Havla strašně zamiloval a začal jsem si ho teprve vážít, protože předtím to byl pro mě jenom pán, co měl u nás v vesnici Mercedesu, a my jsme

se jako kluci vždycky na koupališti koukali, kolik má na tacháku, jinak nám to bylo jedno. Takže díky marxleninské přípravě v AUSu jsem si Havla začal nesmírně vážít a vážím si ho dodnes.

Co je to divadlo jsi zjistil tedy až na gymnáziu v Trutnově?

Tam jsem četl Bezouškovu knížku *Adaptace není legrace* (ANEKDOTY Z HERECKÉHO PROSTŘEDÍ, PŘEDEVŠÍM ZÁKULISÍ PRAŽSKÉHO NÁRODNÍHO DIVADLA – POZN. RED.) a říkal jsem si, že v divadle je sranda a že teda půjdu dělat divadlo... Žádné představení jsem neviděl.

Takže jsi ani nemohl tušit, co herecké povolání obnáší?

Vůbec ne! Jsem si prostě myslel, že je to sranda.

A co tvoji rodiče? Taký se jim zdálo, že to bude sranda? Jaký měli vztah k divadlu?

Táta byl mzdovej účetní, maminka byla mzdová účetní... →

COBY FENNYMAN V ZAMÍLOVANÉM SHAKESPEAROVÍ. FOTO J. VOSTÁŘEK

JAKO MELICHAR MAHULENO S P. DOHNALEM VE HŘE KAT A BLÁZEN, VČD 1990

Měli možnost chodit někam do divadla?

Neee, ve Vlčicích není nic. V Trutnově nebylo taky nic. První divadlo, které tam vzniklo, jsem založil až já na gymplu. Amatérský.

Takže na gymnáziu jsi z vlastní iniciativy založil divadlo?

No, protože jsem myslel, že bude sranda.

A z toho pak vzešlo tvoje rozhodnutí jít na DAMU? Bylo vás tam víc „srandistů“?

No, jeden spolužák z toho gymplu teď dělá rektora AMU (JAN HANČIL – POZN. RED.). Bylo nás tam víc, ale u divadla jsme nakonec skončili jen my dva s Honzou. On má teda vystudovanou geologii, proto pak šel dělat toho rektora AMU, že jo...

Jaké to bylo přijít do Prahy, když jsi nastupoval do školy?

No těžký, protože jsem byl z těch Vlčic. Do té doby byl pro mě největší Trutnov, okresní město... Naštěstí jsem v Praze měl nějaký kamarády, kteří tam šli taky studovat, ale na jinou školu. Třeba muzikanta Karla Truma. Těch jsem se držel a ti mě tam teprve patřičně zkazili.

Počkej, ale na DAMU ses přece seznámil se svojí budoucí životní partnerkou Romanou, je to tak?

Jo. Ona do Vlčic nejedla.

Ještě nejedla.

Teď už občas jezdí, no.

Chodili jste spolu už na škole, nebo jste byli zatím „jen“ spolužáci?

Tak napůl. Spolužáci a pak jsme spolu začali chodit... Ale já jsem chodil i s jinýma lidma. Třeba s Petrem Dohnalem a se Standou Lehkým jsem chodil na pivo ke Štice. To taky nebylo špatný.

JAKO TOVJE S M. FRKALOVOU, P. JANEČKOVOU A L. ŠTĚPÁNKOVOU V ŠUMÁŘI NA STŘEŠE, VČD 2002, FOTO M. KLÍMA

To věřím! Tvoje první angažmá po absolutoriu bylo v Klicperově divadle v Hradci Králové...

Tedy v Divadle Vítězného února.

Ano... Jak ses dostal do Hradce? Měl jsi víc nabídek, nebo zkrátka proč Hradec?

Chtěl jsem být co nejbližší Pardubicím, protože odtud byla moje tehdejší slečna a ještě tady dodělávala vysokou školu chemickou, ale pak jsme se rozešli a už jsem holt byl v tom Hradci.

Kde jsi dohromady strávil čtyři roky.

Čtyři roky, ale rok z toho jsem byl na vojně v tom AUSu.

A já jsem si původně myslela, že jsi byl na vojně tady v Pardubicích – prý když se jezdilo kolem kasáren, vykřikoval jsi něco o utrpení.

No, tam totiž sloužil hlavně Pepa Vrána a vždycky, když jsme jeli kolem, řval: „Tady jsem rok trpěl!“ Tak já pak řval s ním: „Tady jsem měsíc trpěl!“ Já jsem tam totiž byl na cvičení, když jsem vypadl z AUSu. Ptali se mě tehdy, jakou mám vojenskou hodnost, já na to, že jsem vyskolenej herec, konferenciér. A oni, že to nejde, že to armáda nemůže potřebovat – tak půjdete aspoň na cvičení k posádkový hudbě, hraje na něco? Já jsem řekl, samozřejmě, na banjo... A tak jsem nastoupil na šest neděl do Pardubic, kde ze mě udělali politruka, což spočívalo v tom, že jsem vždycky ráno musel vystříhnout nějaký článek z Rudého práva a píchnout ho na nástěnku. To bylo všechno. A trvalo to šest týdnů...

Po těch čtyřech letech angažmá v Hradci jsi nastoupil sem do Pardubic. Co tě motivovalo tentokrát?

To jsem se zase nějak rozešel s jinou slečnou a v Hradci tou dobou zrovna režíroval Michael Tarant Lva v zimě. Práce s ním se mi strašně líbila, takže když mi potom Michael nabídl angažmá v Pardubicích, neváhal jsem.

A zůstal jsi až doteď. Neuvažoval jsi někdy o změně?

Každou chvíli! (SMÍCH) Ale vždycky jen chvíli.

Během třiceti let, které jsi tady v divadle strávil, ses setkal s mnoha režiséry. Mluvil jsi o Michaelu Tarantovi, s nímž jsi později spolupracoval ještě mnohokrát. Jaká další režisérská osobnost byla pro tebe jako herce zásadní?

S Michaelem to bylo moc fajn. Ten mě hodně naučil. Ale pak jsem zjistil, že hrát divadlo na 130 %, jak to vždycky Michael chtěl, není to pravý. Že pravdu má spíš Petr Novotný, když chce hrát divadlo na 100 %. Petr byl pro mě nesmírně zajímavý a dělal jsem s ním krásný věci – Šumař na střeše, to bylo asi nejhezčí, co jsem vůbec kdy dělal. Ale i Čas katů a další tituly, často divácky ani ne moc oblíbený, ale já je měl strašně rád, člověk se na nich leccos naučil.

I když o tom pochybuji, možná se ještě najde někdo, kdo neví, jaký je tvůj největší snad celoživotní koníček kromě divadla. Já tě s ním mám spojeného od dětství, když jsme chodili na „Aviatickou“. Odkdy miluješ letadla?

Asi tak od 6. třídy. Ne, to si fakt pamatuju! Jel jsem do Pilníkova, protože z Vličic jsem ještě musel od 6. třídy dojíždět do Pilníkova, a v autobuse jsem se rozhodl, že mě začnou bavit letadla. Jsem tak jako přemýšlel, co by mě mohlo bavit... A od té doby mě to opravdu strašně baví.

Kromě toho, že jsi zručný modelář, věnuješ se i létání se skutečnými letadly. Vždy jako posádka? Nebo máš pilotní zkoušky?

Ne, já na pilotní zkoušky nemám. Ani čas, ani peníze. Ale něco nalítáno mám. Teda jestli z toho nebude nějaký průšvih... Mám totiž kamaráda, kterej mi občas půjčoval letadlo. Ještě před pár lety. Vždycky odstartoval a pak mi řekl, tak si to vem. Já jsem si dvě hodiny lítal a on pak zase přistál. Dokonce jsem měl krásnej zážitek, když byla generálka Balady pro banditu na Kuňce. Lítal jsem si nad hradem a Tarant po mně chtěl házet kamení, protože ho letadlo samozřejmě rušilo. Tak jsem to tam ještě třikrát obletěl, pak jsem jim zamával křídla a letěl někam na Vrchlabí. Trošku jsem škodil, ale bylo to nádherný. Lítání je prostě to nejkrásnější, co může být.

Jirko, moc děkuji za rozhovor a přeju ti, ať ty krásné věci nacházíš i na zemi a ať je všechno, nejen divadlo, co největší sranda!

AnH

V TITULNÍ ROLI KOMEDIE JAKUBA A JEHO PÁN, VČD 1995

1909/10 – 2019/20
110 sezón
Východočeského divadla Pardubice

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO V BĚHU ČASU

V 50. letech za uměleckého vedení režiséra a zároveň ředitele VČD Karla Nováka se divadlo stalo „lůňní“ hereckých talentů, začínaly zde budoucí divadelní hvězdy: Slávka Budínová, Blanka Bohdanová, Jana Štěpánková, Libuše Švormová, Josef Vinklář, Miroslav Macháček, Karel Urbánek, Petr Haničinec a další. Významnou oporou souboru se také stal herec a režisér Zdeněk Bittl, budoucí dlouholetý ředitel VČD, který zde vytvořil celou řadu divácky atraktivních inscenací. Východočeskému divadlu se v té době podařilo znovu získat diváky do hlediště i mohutně rozšířit pověst divadla mimo region.

60. léta v českém povědomí představují dobu neobyčejného rozkvětu kultury, dobu jisté volnosti, kdy umění nebylo regulováno politikou tak výrazně jako v letech minulých či následujících. Na toto období se právem vzpomíná jako na „zlatá šedesátá“. Ta jsou samozřejmě léty rozkvětu i pro pardubické divadlo, které tehdy disponovalo nejsilnějším (početně i osobnostně) hereckým souborem v dějinách. Na jeho prknech dozrávaly mnohé talenty: Věra Galatíková, Gabriela Wilhelmová, Evelyn Steimarová, Valerie Kaplanová, Jiří Hrzán, Pavel Landovský, Josef Somr, Ladislav Frej, Jiří Císler, Jiří Kodet, Milan Sandhaus a mnoho jiných.

Ras (S POUŽITÍM KNIH HISTORIE DIVADELNÍ PARDUBICE A OKOLÍ A PŘED OPONOU, ZA OPONOU)

V. GALATÍKOVÁ A M. SANDHAUS, MNOHO POVYKU PRO NIC, 1964

B. BOHDANOVÁ A K. URBÁNEK, MANON LESCAUT, 1954

P. LANDOVSKÝ A G. WILHELMOVÁ,
DOBÝVÁNÍ PRINCEZNY TURANDOT, 1965

L. ŠVORMOVÁ, LOUPEŽNÍK, 1959

J. ŠTĚPÁNKOVÁ, RUY BLAS, 1958

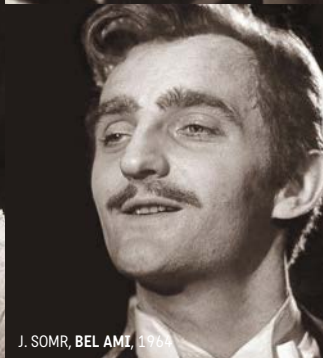
J. HRZÁN, POPRASK NA LAGUNĚ, 1962

V. KAPLANOVÁ, 30 MILIÓNŮ PANA GLADIÁTORA, 1967

E. STEIMÁROVÁ, SE SRDCEM DIVNO HRÁT, 1968

J. SOMR, BEL AMI, 1964

S TEBOU MĚ BAVÍ SVĚT (DIVADLA)

Když jsem se před dvěma lety ptala herců, jakou divadelní profesi považují za nepostradatelnou, několik z nich si vybralo osvětlovače. Postupně jsem zde zprostředkovávala setkání herců s jednotlivými pracovníky našeho zákulisí, které jsem tak blíže představovala. A když došlo na osvětlovače, rozhodla jsme se popovídat si s vedoucím oddělení DUŠANEM SZABÓ a jeho kolegou ZDENKEM NOVÁKEM. Ale udělat v době koronaviru rozhovor současně s nimi a s herci nešlo, mohli jsme se setkávat jenom ve dvojicích, proto jsem z bezpečnostních důvodů vyzpovídala jen je a každého zvlášť, „mezi čtyřma očima a dvěma rouškami“.

VEDOUČÍ OSVĚTLOVAČ D. SZABÓ JEŠTĚ V DOBĚ KORONAVIROVÉ, FOTO R. SMETANA

Když se řekne osvětlovač, tak si ani nepoučený divák určitě nepomyslí, že by takový člověk jenom rozsvítil foyer a sál a tím to skončil. I on totiž tuší, že hlavní sféra osvětlovače je jeviště, kde se pomocí světla děje jakási záhadná magie. Dušane, co tedy obnáší vaše profese?

Především se snažíme vyhovět požadavkům režiséra a výtvarníka. Když se poprvé na technické zkoušce postaví scéna, domluvíme se, jaké mají vize, a my se jim je pak snažíme splnit. Některá přání jsou nesplnitelná, ale v divadle platí, že když nastane taková situace, nabídnou se dvě až tři jiné varianty.

Počkej, pomalu. Tak třeba se dělá scéna v lese. Buď chceme les temný, nebo naopak s problesknutím ranního světla. A vy začnete připravovat...

Ano, za pomocí reflektorů vytvoříme jakousi atmosféru, a jestliže to vyhovuje, uložíme si ji do počítače a tvoříme další.

Když skočím daleko v čase a už jsme v situaci, že se hraje představení, tak vy ho takzvaně odbavujete z počítače. Zmáček-neš knoflík a je to?

Ano, dnes je už všechno uloženo v počítači. Když jsem před osma-dvaceti lety začínal, pracovali jsme na mechanických pultech, kde se

každé představení dělalo všemi deseti prsty, míchalo se to rukama, každá nálada se musela vytvořit v té konkrétní chvíli. Teď se to uloží do paměti, a pokud jsou reflektory správně nasměrovány přesně dle zápisu, tak by to představení mělo být vždy stejné, respektive stejně kvalitní po světelné stránce.

Tím chceš říct, že se reflektory směřují na každé představení zvlášť?

Ano. Před představením musíme obejít 150 reflektorů a každý nasměrovat v určitém úhlu.

Jsou některé stabilní?

To není žádný, se všemi se dá pohybovat. Ale za ta léta máme vymyšleno, kde je možné ten který reflektor nejlépe použít, kde má nejlepší směr a místo.

Takže když se večer odehraje představení a takzvaně se „zbourá“ (PRACOVNÍCI TECHNIKY ROZEBEROU KULISY – POZN. RED.), postaví se scéna dalšího a potom vy začnete svítit?

Na nasvícení máme rozdílnou přípravu – dvě hodiny děláme lehčí představení, naopak některá složitější až čtyři hodiny. Nejsou to jenom světla, tedy reflektory, které chystáme, někdy je to i spousta přidaných svítidel, například lustr, lampičky, svítící rádio, vánoční stromček, osvětlené zábradlí nebo schody v muzikálech. Prostě vše, co na jevišti svítí a je napájeno 230 volty, máme na starosti my, osvětlovači. Také děláme videoprojekce, jak přední, tak zadní.

Ted' máme pět projektorů, od nejslabších po silné, které se dají i kombinovat – přední se zadní videoprojekcí. Například v inscenaci Až ustane déšť vlastně projekcí a světly vytváříme kulisy. Když se hraje uvnitř místnosti, promítáme tapety, část zařízení, doplňujeme tím dekoraci. A také v této inscenaci pořad prší, takže videoprojektorem promítáme déšť.

Když mluvíme o reflektorech, jak je rozdělujete?

Používáme konvenční halogenová světla, což je žárovka s vláknem. To je klasický reflektor, který může svítit v různých barvách, když do něj dáme barevné filtry, a má regulovatelnou šířku kužele. Jsou i modernější, podstatně dražší světla, kterým říkáme „inteligentní“, k nim nemusíme chodit, ovládají se z počítače, u nich lze samozřejmě také měnit barvu, intenzitu i šířku kužele – paprsku.

A jak dělíme světla podle toho, kam svítí?

Je třeba svítit především předními světly z hlediště na jeviště. Ta sice hercům nejví vadí, ale bez nich by nebyli vidět. Herci se musí naučit koukat do světla. Je to šílené, protože jsou často oslepeni, ale bez předních světla se zkrátka nejde. Všechna ostatní světla jsou efektové, to jsou reflektory, které jsou umístěné nad jevištěm, a to buď ze zadu – tzv. kontra, nebo zboku tzv. průvany. Tato světla vždy něco konkrétního zdůrazní. Divadelníci mají nejraději kontra světla, protože vytváří hloubku a jakési tajemno. Treba režisér František Laurin taková světla miloval, to byla jeho parketa.

Párkrát v sezóně, když se jdu na jeviště děkovat po premiéře, se mi stane, že jsem v září reflektorů. A to doslova. Na jevišti to nejen strašně svítí, ale i hřeje... Ano, reflektory vydávají teplo. Obdivuji herce, že to vydrží, já bych to dělat nemohl. Jsem rád, že si můžu sednout za pult a sledovat průběh.

Když se reprízuje inscenace, která je už „zapsaná“ v počítači, není to pak už jenom rutina?

No, můžeš si říct, že jenom zmáčknu knoflík... ale já musím znát ten přesný okamžik. Ani jedno představení není stejné jako předěšlé, protože herci občas nepatrně mění texty. Například musím reagovat na konkrétní slovo jako na narážku, ale herec to může říct nějakým synonymem, a kdybych nevnímal, tak tu náladu nespustím. Takže osvětlovač musí představení skutečně bedlivě sledovat.

Diváci možná zaregistrovali, že na druhém balkoně jsou tzv. štychaři, pánové, kteří ovládají velké dlouhé reflektory.

Ano, také jim říkáme spotaři. Spot je pohyblivý kužel. Vodí, my říkáme, že sleduje, konkrétního herce, obvykle sólistu.

A během představení dáváš znamení k akci?

Je několik možností. My to děláme tak, že štychař si udělá svůj bodový scénář, kde má napsané všechny konkrétní akce. Ale také musí představení sledovat. Některá jsou lehká, pustí světlo párkrát po několika vteřinách, ale jsou i taková, kdy ten člověk nesundá ruku z reflektoru, který je rozpalený a těžký. Je to náročná práce, při které štychař stojí, bolí ho ruce, ale musí být pořád ve střehu. Horší je, když chce herec tvořit a udělá pár nezvyklých kroků, to ho pak na jevišti hledáme... Hlavně při generálkách, když ještě není inscenace zažitá, se to stává.

Když jsem se následně sešla se ZDEŇKEM NOVÁKEM, už jsem věděla obecně o světlech dost, tak jsem se ho vypyátala spíš na nějaké zajímavosti, nebo chyby, kterých se může osvětlovač dopustit. Není to tak, že by se jich dopouštěl právě on, ale mluvili jsme o svícení z trochu jiného pohledu.

Zdeňku, jak dlouho u nás pracuješ? A stalo se ti, že by během akce úplně vypadl proud?

Za těch čtrnáct let se mi úplná tma našťastí nestala, jenom při bouřce občas „zhoupnou“ světla. Když jsme ale byli na zájezdě v Rusku, tam se jednomu souboru z bývalé Jugoslávie stalo, že

Když jedeme na zájezd, kde mají jednoduchý sál, v němž není moc světla, vezete si vlastní?

Pokud režisér chce, a to chce vždy, aby představení bylo stejné jako u nás doma, přivážíme si i vlastní světla. Samozřejmě raději jezdíme do divadel, která jsou dobře vybavená, podobně jako naše, třeba do Mladé Boleslavi nebo Kolína. Ale jsou štace, kde není dostatečně vybavení, a tam musíme improvizovat.

A když hrajeme na Kunětické hoře? Tam se v první polovině asi moc nesvítí, protože je ještě denní světlo. Nebo taky svítíte?

Ano, denní světlo přesvítit neumíme. Světelné nálady se naplno projeví obvykle až po přestávce. Do plenéru bereme jiná světla než ta, co jsou v divadle, protože těm by vadil déšť a extrémní povětrnostní podmínky. Ale i ta, která si vozíme, umísťujeme raději pod stříšku. Na Kučce je však největší boj s elektřinou – na vyhlídku není zavedena, nejbližší rozvaděč je čtvrt kilometru daleko, až na hradě, a odsud ji přivádíme silným kabelem. Jsme i omezeni příkonem. Ale každým rokem se to zlepšuje. Když používáme LED technologii, snižujeme příkon a tím zvyšujeme možnosti. Kdysi nám na Kučce z důvodu nízkého napětí, když jsme to po přestávce naplno rozpálili, nefungovaly mikroporty. Anebo když si někdo v šatně zapnul přímotop, vyhodil pojistky na celém hradě.

vypadla elektrika. Asi na to byli nějak připraveni, protože měli baterky, kterými si posvítili na obličej a na spoluhráče a nikdo z diváků ani neměl pocit, že to tak nemělo být.

Jaké představení je pro tebe hodně náročné? →

Z. NOVÁK, FOTO R. SMETANA

Podle mě jsou různé stupně „obtížnosti“. Když hrajeme Spříznění volbou, pouštíme videoprojekce a jsou tam i časté světelné změny. Kdyby vypadlo video, hrozí, že děj ztratí logiku. Některá představení jsou složitější na přípravu, třeba zrovna ta s videoprojekcemi. Nebo občasná opera, kde chybí klasický scénář...

S konzervatoristy jsem přisluhovala Mozartovu operu Figarova svatba, kterou jsi svítil. A nijak jsem ti to nemohla usnadnit, vzpomínáš si?

Ano, to byla dost mimořádná záležitost. Když svítím běžné představení, řídím se textem, při určené replice udělám světelnou změnu, nebo po zmáčknutí vypínače lampy udělám další... Ale v opeře se nebylo čeho chytit. Ani textu.

Ale bylo... jenomže byl v italské štině. A zpíval se... A měl repetice...

A to byl problém! Napsal jsem si k tomu svůj manuál. Například, že ve chvíli, když se zvedne oponka, udělám změnu. Ale herci nebyli ještě profesionálové, někdy nazkoušená akce neproběhla, a to je pak těžké reagovat se změnou... (SMÍCH)

Díváš se na představení i jako divák? Nebo je to spíš pracovní rutina?

Jsou představení, která mě i po několika reprízách baví. A pořád se na ně rád dívám. Treba komedie Z postele do postele má už skoro šedesát repríz, a v ní to tak krásně šlape, že mě to dodneška baví. Velké divadlo mám určitě rád. Přiznám se, že Malou scénu ve dvoře moc v oblíbě nemám. Původně se stavěla jako zkušebna, pak se otevřela pro diváky, kteří seděli jenom dole, později i na balkóně a nás (OSVĚTLOVAČE A ZVUKAŘE – POZN. RED.) posouvali nahoru tak dlouho, že teď sedíme půl metru pod stropem, kde je

neuvěřitelné horko. Přesto mě tam ale moc bavila Lajka. Jsem pejskař, možná i proto. (SMÍCH)

Který post je těžší – sedět za pultem, nebo stát u štychu?

Za pultem je mnohem větší zodpovědnost. Když uděláš chybu, herci mluví potmě, anebo naopak ve chvíli, kdy má být tma, je světlo... Samozřejmě něco propást může člověk i u štychu, navíc mít dvě hodiny rozpálený reflektor v ruce je pěkná fuška! Některé inscenace jsou zkrátka jednodušší u štychu, jiné u pultu.

Pamatuješ si na nějaký omyl, že bys něco zásadního spletl?

Použil bych i silnější výraz než „spletl“. (SMÍCH) Samozřejmě, bylo jich několik. Jeden, který je starý už asi dvanáct let, mě mrzí dodnes. Byl to Hamlet režiséra Jirky Seydlera, kde byl inspicent, na kterého nebyl úplně spoleh. Zhasnul jsem, ale už jsem nedostal povel, že mám rozsvítit na děkovačku. Trvalo to příliš dlouho, za pultem čas běží úplně jinak, a tak jsem rozsvítil... na jevišti se ale právě zvedali na odchod všichni, co byli postřílení a na konci umřeli! Jirka je moc hodnej režisér, ale měl na mě smůlu. A já na něj. (SMÍCH) Když dělal Tajemný hrad v Karpatech, začínali jsme používat nové zařízení na projekce. Já jsem do pultu něco špatně naprogramoval, bohužel předtím jsme v divadle měli večer s Vitanou, a při následném představení se rozzářilo srdce a nápis Vitana, zjte se chutí. A zrovna to byla premiéra...

Na to si pamatuju!

Kupodivu se to rozsvítilo ve scéně, v níž se odehrávala milostná situace dvou lidí – za nimi se to srdce objevilo, takže to mohlo vypadat, že to tam snad i patří. Herci se ale smáli, diváci taky, jediný, kdo se nesmál, jsem byl já. A režisér! Do smrti na to nezapomenu.

Děkuju za rozhovor a ať se ti podobné maléry už jen vyhýbají.

JaU

Vývoj – Konstrukce – Výroba

OTEVŘENÉ POZICE PRO

- **Konstruktéry**
- **Programátory**
- **Obsluhu CNC strojů**
- **Vývojáře**

Naše společnost JHV-ENGINEERING s.r.o., se sídlem v Pardubicích a pobočkou v Praze, byla založena v roce 1999 jako konstrukční kancelář. Od roku 2002 se firma začala zabývat také dodávkou jednoúčelových strojů a výrobních linek především pro automobilový průmysl. Aktuálně zaměstnáváme téměř 200 lidí, z nichž pracuje 120 lidí ve vývoji.

**EY Technologický
podnikatel roku™**

JHV-ENGINEERING s.r.o.
Nádražní 641
533 51 Pardubice – Rosice

hr@jhv.cz

kariera.jhv.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 [WWW.VCD.CZ](http://www.vcd.cz)
f [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ČTVRTEK 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK 10:00–15:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

 ComArr

 BARTH

 HAK

 VCES
A BUDOVANÍ CESTOVNÍHO ÚSPĚCHU

 Kavoviny

 era

 **DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

 Vesna
... dělá domov

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
Český rozhlas

 TV

 BEAT

 Country

 88.0

 BUSTV
ZABÍHÁJÍ CESTOVÁNÍ

 ITV.CZ

 **PARDUBICE
ZIVE**

 Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ZÁŘÍ 2020 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: V. MALÁ A A. POSTLER, TŘI VETERÁNI, FOTO J. SEJKORA